

20 éves az ország első II. világháborús magyar emlékműve

A kedves Olvasó talán visszaemlékszik, hogy néhány héttel ezelőtt, a Törökszentmiklósi Hírlap április havi első számában vettük számba a 2010. évhez kötődő jeles miklósi évfordulókat. Ebből a „felsorolásból” azonban sajnos kimaradt a 20 évvel ezelőtt az ún. „rég”i református temetőben felállított II. világháborús emlékmű, ahogy mondani szokták nem a mi akaratunkból, hanem a mi gyarlóságunkból. Hiányosságunkat itt szeretnénk pótolni.

II. világháborús halottainkról az 1980-as évekig beszélni sem lehetett, nem hogy megemlékezni. Hivatalosan kegyelet csak a „felszabadító”, elesett szovjet katonáknak járt, a hősi halált halt magyar honvédek, pláne a fogoly- és munkatáborokban meghaltak, ill. a szovjet katonák polgári áldozatai nem léteztek a kommunista rendszer számára.

A Kádár-korszakban fájoan igazak voltak Illyés Gyula 1938-ban írt sorai: „Jöhét idó, hogy emlékezni bátrabb dolog lesz, mint tervezni...”.

Szűkebb hazánkban az 1984 óta szolgálatot teljesítő Szabó József református elnökkel kész kezdte el gyűjteni a II. világháború törökszentmiklósi áldozatainak neveit 1987-

tól. A gyűjtés lassan haladt, féltek az emberek. Nagyobb lendületet a 1989-es „rendszerváltó” esztendő adott a nemes kezdeményezésnek. Az adatgyűjtéssel együtt a közadakozást is elindította az elnökjelölés, ill. a református egyházközség. Mindezek eredményeként 191 név került fel az 1990 májusára elkészült emlékműre. 1990. május 27-én vasárnap délután 3 órakor tartott meg az ünnepélyes gyásztisztisztelet sok száz törökszentmiklósi jelenlétében, ahol Kéri Kálmán vezérőrnagy, az első szabadon választott országgyűlés korelnöke mondta az emlékművet felavató beszédet. A közadakozásból emelt síremléket - az ország első II. világháborús magyar emlékművét - a felállítást kezdeményező Szabó József elnökjelölés áldotta meg. Adalékul csak annyit szeretnénk megjegyezni, hogy volt, aki foglyatáborban halt meg, Bronyiszlau-ban van eltemetve, s a lánya hozott az emlékműre földet a sírról.

A miklósi áldozatok ekkor kapták meg itthon a végtisztességet, közel fél évszázad után. A hozzátartozók lelki gyógyulása is ekkor kezdődött el... Mert, mint a síremlék felirata idézi: „A szeretet soha el nem fogy... (1.

Kor. 13,8)”. A felirat további része:

„A második világháborúban és az azt követő hadifogságban elhalt szeretteink emlékére.

Kegyelettel állította: A Törökszentmiklósi Református Egyházközség 1990.”

Azóta minden évben - mint 1945 előtt - megemlékeztek, megemlékezünk május utolsó vasárnapján - a Hősök napján - a világháborúban meghaltakról.

Így lesz ez idén is. Május 30-án - felidézve az emlékmű felállításának 20. évfordulóját - gyásztisztiszteletet tartanak a református templomban, majd az istentisztelet után elhelyezik a megemlékezés virágait, csokrait és koszorúit a református temetőben lévő emlékműnél.

A gyásztisztiszteletre és a koszorúzásra szeretettel vár mindenkit a református egyházközség.

Galsi Zoltán

Ui.: Készül a törökszentmiklósi II. világháborús áldozatok emlékkönyve is a városvédő egyesület gondozásában, erről azonban később szeretnénk szót ejteni.

A valós igényeknek...

(folytatás az 1. oldalról)

Az egy hónap alatt szerzett tapasztalatokat felhasználva azután a mi feladatunk volt ezeknek az eljárásoknak a meghonosítása, átültetése a hazai oktatási rendszerre. Az ott tanult munkakörelemzéseket alkalmaztuk az új OKJ bevezetésénél. Ennek lényege, amit azóta is alkalmazunk, hogy a tananyag tartalmát nem pedagógusok határozzák meg, hanem megkérdezzük egy gyakorló szakembert, hogy ő a szakmájában nap mint nap mit csinál. Az általa felsoroltakat azután feladatcsoportokba foglalják, tananyag-tartalmat rendelnek hozzá. Tehát nem az íróasztalnál gondolják ki, hogy milyen tudásra van szüksége egy gyakorlati szakembernek. Az Egyesült Államokból átvett módszer honosításakor én harminc szakmának készítettem el a munkakörelemzését, más kollégák más szakmákét, majd ezekhez rendelték hozzá a pedagógiai tartalmat. Ez már az új OKJ alapjait képezte. A 2006-ban bevezetett rendszert erre alapozták.

- *Ez a fajta szakmai munka soha nem ér véget. Hogyan alkalmazkodik az állandóan változó igényekhez ez a szakmai csapat?*

- Folyamatosan új szakmák jelennek meg, ezeknek a szükséges oktatási tartalmát állítja össze a csoport. Emellett természetesen a korábbiak állandó felülvizsgálata, ha kell korrigálása is megtörténik, a puding próbája az evés alapján. Hivatalosan tananyagfejlesztőknek nevezik a csoport tagjait, jómagam a gépészeti szakma csoportban végzem a munkakörelemzést. A szemlélet

lényege, hogy ma már ún. kimenet-szabályozás van, azaz nem azt mondják meg, hogyan tanítsanak meg valamit a diákoknak, hanem azt mondják meg, hogy milyen képességekkel kell rendelkeznie, amikor elvégzi iskoláját. Azt írják elő, hogy egy-egy szakmához ezt és ezt kell tudnia.

- *Mennyire felel meg az iskola jelenlegi formája az Ön által elképzeltnek?*

- A rendszerváltás óta tudjuk, hogy a munkaerőpiac igényeihez kell alkalmazkodnunk, olyan képzési szerkezet az életképes, amely a város és a kistérség munkaerő-szükségletéhez igazodik. Az 1949-ben alapított iskola hosszú évtizedekig tisztán mezőgazdasági profilú volt. Az agráriumban foglalkoztatottak létszámának drasztikus visszaesése után azonban változtatnunk kellett nekünk is. Közvélemény-kutatásba kezdünk, a munkaügyi központ, a kamarák és a térség vállalkozóinak bevonásával határoztuk meg, hogy a jövőben milyen szakemberekre lesz szükség. A már említett világbanki projekt keretében azután így jelent meg az élelmszeripari-képzés, majd a közgazdász-képzés, és a jelenleg leginkább dinamikus fejlődő kereskedelmi képzés iskolánkban. Ezek a változások tökéletesen beleillettek az én szakmai koncepciómba. Ennek megfelelően alakítottuk át személyi és tárgyi feltételeinket. Az igények határozták meg, hogy milyen képzéseket indítsunk el. Természetesen ez nem azzal járt, hogy azonnal lecseréltük a teljes pedagógusgárdát, hanem mindenkinek felajánlottuk az átképzés lehetőségét. Aki akart, tudott élni ezzel a lehetőséggel. Természetesen új szakembereket is vettünk fel.

Büszkén mondom mindenkinek, hogy az iskolában egy klasszikus modell alakult ki. Képzési rendszerünk gyakorlatilag lefedi a gazdaságot. Van termelő, feldolgozó és értékesítő szféránk, azaz leképezzük a körülöttünk lévő gazdaságot. Üzemszerűen, vállalkozás jelleggel működik a gyakorlati képzést biztosító tanműhelyünk, gazdaságunk, pékségünk. A tanuló tudja, hogy az ott előállított termékét értékesíteni kell a piacon. Ez pedig mindennapos, nyilvános minősítéssel jár számára. Ez olyan motiváció, amely életszerűvé teszi a képzést, és piacképes szellemiséggel ruházza fel a nálunk tanuló fiatalokat.

- *Mi a titka a sikeres vezetőnek, vagy úgyis feltehetném a kérdést, mi kell ahhoz, hogy egy iskola olyan jól működjön, mint ahogy a Székács működik?*

- Itt egy viszonylag nagy létszámú csapat összetartásáról, koordinálásáról, motiválásáról szól a vezetői munka. Az iskola erősen nyitott minden külső programra, sokat pályázzunk. Az ezeken való sikeres szerepléshez nagyon jó csapatszellemre van szükség. Számmomra talán a legfontosabb feladat tehát a lelkesedés, a motiváció magas szinten tartása. Egy vezető önmagában nem képes kiemelkedő eredményeket elérni, csak ha van mögötte megfelelő csapat. Szerencsére az itt dolgozó 39 pedagógus aktív, kreatív és nyitott minden külső lehetőségre. Önmagukat folyamatosan képzik, és próbálnak mindent elkövetni annak érdekében, hogy az iskola minden diákja megfelelő színvonalú képzést kapjon.

Turcsányi János